

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. V. H.**, zast. JUDr. Markétou Vaňkovou, advokátkou se sídlem Poštovská 6, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Strotera s. r. o.**, se sídlem U Vodárny 3148/23, Brno, zast. Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, a **II) Z. H.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2013, č. j. MMB/0001158/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0423540/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 16/2013-119,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce, žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení I) a II) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, Brno-Žabovřesky, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 29. 10. 2012, č. j. MCBZAB 10460/12/OS/TAMP, sp. zn. STU/02/07943/12/TAMP, bylo osobě zúčastněné na řízení I) vydáno stavební povolení pro novostavbu bytového domu (včetně retence dešťových vod) na pozemcích p. č. 2337 a 2338/2 k. ú. Žabovřesky v místě stávajícího rodinného domu Minská 62, Brno, a pro vybudování přípojek inženýrských sítí a vjezdu na pozemcích p. č. 3299/1 a 3300 k. ú. Žabovřesky. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) odvolání. Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „žalovaný“), ze dne 11. 1. 2013,

č. j. MMB/0001158/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0423540/2012, bylo stěžovatelovo odvolání zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, jež byla rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 16/2013-119 (dále jen „napadený rozsudek“), ve výroku I. zamítnuta; výroky II. až V. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Stěžejním důvodem, pro který žalovaný nevyhověl odvolání stěžovatele a jenž byl následně zamítavým výrokem napadeného rozsudku aprobevován, bylo uplatnění § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Stěžovatel totiž své námitky vůči stavebnímu povolení neuplatnil v rozporu se zásadou koncentrace v předcházejícím územním řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel podal včasnou kasační stížnost proti výrokům I. a II. napadeného rozsudku (výrokem II. bylo rozhodnuto, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení), a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Uvedl, že osoba zúčastněná na řízení I) požádala o rozhodnutí o umístění stavby bytového domu a předložila k žádosti posouzení o proslunění domu Minská 60 (jehož je stěžovatel spoluvlastníkem) od společnosti SUCHÁNEK, s. r. o. Jakmile se stěžovatel o výstavbě bytového domu dozvěděl, vznesl u stavebního úřadu – v průběhu stavebního řízení navazujícího na územní řízení – námitku o porušení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), zejména zastínění domu Minská 60. Vzhledem k tomu, že stavební úřad se stěžovatelem a dalšími účastníky řízení o této námitce jednal, předložil mu stěžovatel *„na náklady stěžovatele a v legitimním očekávání v řešení námitky“* jím opatřený posudek soudního znalce Milana Tesaře, který se dle stěžovatele významně odlišuje od posouzení společnosti SUCHÁNEK, s. r. o.; dle stěžovatele bylo toto posouzení zpracováno nesprávnou metodou a osobou k tomu neoprávněnou (nejde o posudek znalce). Stěžovatel namítl, že již územní rozhodnutí předcházející stavebnímu řízení bylo z tohoto důvodu nezákonné; stavební úřad měl uvedené sám z úřední povinnosti dovodit a na nezákonnost územního rozhodnutí reagovat. Ačkoliv jsou územní řízení a stavební řízení vedena samostatně a platí koncentrační zásada, nebylo by správné tato dvě řízení bez dalšího od sebe oddělovat, neboť stavební povolení nemůže být vydáno na základě nezákonného územního rozhodnutí. Krajský soud rozhodl o této otázce formalisticky bez přihlédnutí ke konkrétním závažným okolnostem (zde odkázal stěžovatel na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 50/03). Stěžovatel protestoval proti postupu stavebního úřadu, který sice o námitce zastínění ve stavebním řízení s účastníky řízení jednal, nakonec však dospěl k závěru, že námitka stěžovatele měla být uplatněna již v územním řízení.

[4] Stěžovatel konstatoval, že se o zahájení a průběhu územního řízení nedozvěděl. Ostatní majitelé sousedních staveb byli se zamýšlenou výstavbou bytového domu obeznámeni přímo osobou zúčastněnou na řízení I), avšak jediný stěžovatel kontaktován nebyl a bylo mu doručováno pouze veřejnou vyhláškou. Ačkoliv takové doručování stavební zákon ve znění do 31. 12. 2012 umožňoval, *„byl porušen princip dobré správy, neboť okruh účastníků byl stavebnímu úřadu znám a nebyl široký“*. Krajským soudem připomínaná

pokračování

zásada bdělosti nebyla dle stěžovatele s ohledem na věk stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení II) na místě, neboť „nelze očekávat, že tito jsou schopni obcházet jednotlivé městské části či sledovat veřejné vyhlášky pomocí dálkových přístupů“; navíc bylo zřejmé, že stěžovatel řádně a aktivně svá práva hájil ve stavebním řízení poté, kdy se o plánovaném bytovém domě Minská 62 dozvěděl. Stěžovatel situaci nemohl údajně řešit ani podáním opravného prostředku proti územnímu rozhodnutí, neboť v době, kdy se o plánované stavbě bytového domu dozvěděl, uběhla již lhůta pro podání odvolání proti územnímu rozhodnutí a nemohl tedy ani podat žalobu; stěžovatel podal dne 20. 11. 2012 podnět k přezkumnému řízení dle § 94 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), avšak ten byl žalovaným odložen.

[5] Stěžovatel namítané shrnul tak, že stavebním úřadem, žalovaným i krajským soudem nebylo - při formalistickém setrvání na zásadě koncentrační - „řešeno závažné porušení právních předpisů, nezákonnost vydaných rozhodnutí a zásah do vlastnického práva stěžovatele“.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že „správní orgány jsou vázány zákony a nemohou dle vlastní vůle či přání některého z účastníků řízení měnit platné právo“; dle § 87 a § 92 odst. 3 stavebního zákona v tehdy platném znění bylo možno písemnosti doručovat v územním řízení výhradně veřejnou vyhláškou, což stavební úřad učinil a nemohl tak stěžovateli způsobit újmu (nemohl ani doručovat stěžovateli odlišně).

[7] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu, že zákonnost územního rozhodnutí již nemůže být předmětem soudního přezkumu v rámci zpochybnění stavebního povolení stěžovatelem, neboť územní rozhodnutí je pravomocné a účinné a je třeba z něj vycházet; podmínky pro umístění stavby (objem, výška, tvar stavby a zastínění okolních nemovitostí) byly splněny a jejich řešení již nemá ve stavebním řízení místo.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení, replika stěžovatele

[8] Osoba zúčastněná na řízení I) poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Ao 4/2008-110 a ze dne 19. 6. 2013, č. j. 4 As 7/2013-30, s tím, že stavební úřad nebyl s ohledem na zásadu koncentrace dle § 114 odst. 2 stavebního zákona povinen v rámci řízení o vydání stavebního povolení vypořádat námitku stěžovatele týkající se zastínění jeho domu Minská 60. Uvedla dále, že podklady o proslunění nejsou ani vadné a ani nezákonné. Konstatovala, že neměla povinnost zpracovat dokumentaci ohledně posouzení vlivu stavby bytového domu na stínění okolních budov soudním znalcem a ve formě znaleckého posudku; dokumentace byla zpracována autorizovanou osobou dle platných norem ČSN 73 0580-1,2, ČSN 73 4301 a platné vyhlášky č. 268/2009 Sb. Povolená stavba bytového domu v současné proluce současně splňuje uvedené normy, neboť „při zástavbě v prolukách se posuzuje vliv na stínění okolních budov porovnáním se stavem při úplné souvislé zástavbě, zejména s výškovou úrovní zástavby a půdorysným rozsahem. Limitem pro posouzení zastínění není při zástavbě proluky původní, odstraňovaná budova, nýbrž stav při úplné souvislé zástavbě výškou a hloubkou

odpovídající zástavbě ulice. Kritická část domu Minská 60 je navíc z hlediska oslunění umístěna nikoliv v uličním traktu stavby bytového domu, nýbrž v traktu dvorním, kolmém k uliční frontě.“. Osoba zúčastněná na řízení I) dodala, že k podnětu stěžovatele žalovaný mimo odvolací řízení přezkoumal územní rozhodnutí z hlediska souladu projektové dokumentace s právními normami a dospěl k závěru o zákonnosti územního rozhodnutí.

[9] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření uvedla (obdobně jako stěžovatel), že je spoluvlastnicí domu Minská 60 a že neměla možnost se o územním řízení, jehož předmětem byla výstavba bytového domu, dozvědět; námitku o zhoršení bydlení v domě Minská 60 tak nemohla v územním řízení uplatnit. Je narozena roku 1920 a stavebním zákonem stanovené (a současně stavebním úřadem realizované) informování o územním řízení formou veřejné vyhlášky na internetu nebo vyvěšené na úřední desce jsou pro ni nereálné a nedostupné. Dle osoby zúčastněné na řízení II) bylo vydáno územní rozhodnutí na základě nepravdivého posouzení vlivu na dům Minská 60; stavební úřad k tomu měl přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Stěžovatel v replice odkázal na odůvodnění kasační stížnosti a uvedl, že „*kasační stížnost nebyla podána do způsobu doručování v územním řízení, jak dovozuje žalovaný*“, ale její podstatou byla námitka o vydání nezákonného územního rozhodnutí a na jeho podkladě i stavebního povolení, což považuje stěžovatel za nepřípustné.

V. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadený rozsudek či řízení, jež jeho vydání předcházelo, netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] K namítanému kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvádí Nejvyšší správní soud následující. Nepřezkoumatelnost podle tohoto ustanovení může spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu. Takové deficity v projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal. Výroky napadeného rozsudku jsou zcela jasné a srozumitelné a rovněž důvody (skutkové i právní), které krajský soud vedly k závěrům těmito výroky vyjádřeným, z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně a přehledně vyplývají. Ostatně stěžovatel žádné konkrétní výhrady, jež by měly nasvědčovat nepřezkoumatelnosti, v kasační stížnosti netvrdil. Pokud jde o otázku tzv. jiných vad řízení před krajským soudem, stěžovatel žádné konkrétní vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neuvedl a ani Nejvyšší správní soud žádné nezjistil. Výhrady dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se v projednávané věci ve skutečnosti zcela překrývaly s výhradou nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Rovněž námitka stěžovatele, dle níž byl nedostatečně zpraven o zahájení územního řízení spojená s tvrzením, že o zahájení územního řízení byl informován ze strany stavebního úřadu záměrně jinak, než ostatní účastníci řízení, důvodná není. Předně je třeba shodně s krajským soudem uvést, že vůči údajně vadnému způsobu oznámení o zahájení územního řízení stavebním úřadem měl stěžovatel brojit opravným

pokračování

prostředkem již v rámci územního řízení před správním orgánem. Námitku, že se stěžovatel o územním řízení nedozvěděl, nelze uplatňovat v řízení, jehož předmětem je přezkum stavebního povolení vydaného ve stavebním řízení, jež je odlišným řízením následujícím po řízení územním (srov. dále zde odst. [16]). Je ovšem pravda, že stěžovatelovo tvrzení, dle něhož na rozdíl od ostatních majitelů okolních staveb nebyli on a osoba zúčastněná na řízení II) obeznámeni již v územním řízení s plánovanou výstavbou domu Minská č. p. 62, mohlo by mít za určitých okolností právní relevanci. Tak by tomu bylo v případě, že by v územním řízení stavební úřad právě a jen stěžovatele a osobu zúčastněnou na řízení II) informoval o zahájení územního řízení veřejnou vyhláškou, kdežto ostatní účastníky řízení jim doručeným oznámením o zahájení řízení. Takový postup by flagrantně porušil účastnickou rovnost. K takto nezákonnému postupu však ze strany stavebního úřadu nedošlo. Dle vyžádaného správního spisu bylo ze strany stavebního úřadu postupováno ve vztahu ke všem účastníkům uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona shodně a bylo jim oznámení o zahájení územního řízení doručováno veřejnou vyhláškou dle § 87 odst. 1 stavebního zákona; nikdo z těchto účastníků nebyl zvýhodněn doručováním jednotlivě. Výtku směřující proti osobě zúčastněné na řízení I) o informování toliko ostatních vlastníků sousedních staveb (formulovaná jako domněnka o jeho záměru) není výtkou směřující proti správnímu orgánu; nadto je možno poukázat na § 87 odst. 2 stavebního zákona, jehož porušení ze strany osoby zúčastněné na řízení I) stěžovatel nenamítal (vyvěšení veřejné informace o záměru výstavby bytového domu Minská 62 bylo přitom, jak vyplývá ze správního spisu, na místě vyvěšení – v okně původního domu Minská 62 – stavebním úřadem kontrolováno dne 20. 3. 2012).

[14] K související výhradě odmítající výtku krajského soudu o nestřežení si vlastních práv je třeba dodat, že krajský soud nevytýkal stěžovateli a osobě zúčastněné na řízení II) nedostatek jejich bdělosti v územním řízení (v napadeném rozsudku totiž nebyla a nemohla být zákonnost a správnost doručování v územním řízení řešena), nýbrž toliko vysvětlil dopady principu bdělosti, které zákonodárce vtělil do § 87 odst. 1 stavebního zákona (ve znění do 31. 12. 2012) v souvislosti s úpravou doručování oznámení o zahájení územního řízení (formou vyhlášky).

[15] K námitce stěžovatele o vadnosti dokumentace posuzující vliv zamýšlené stavby na okolní zástavbu předložené osobou zúčastněnou na řízení I) a o povinnosti stavebního úřadu z úřední povinnosti přihlížet k této (stěžovatelem tvrzené) vadnosti tohoto posouzení a tím i (údajné) nezákonnosti územního rozhodnutí v rámci následného stavebního řízení, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ze správního spisu vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení I) předložila již v rámci územního řízení posouzení denního osvětlení a proslunění vypracované společností SUCHÁNEK, s. r. o. Po územním řízení následovalo stavební řízení. Stěžovateli bylo doručeno oznámení o zahájení stavebního řízení dne 16. 8. 2012 a dne 31. 8. 2012 podal dle § 114 odst. 1 stavebního zákona námitky, jimiž tvrdil zásah do svého vlastnického práva k domu Minská 60 tím, že v důsledku stavby bytového domu Minská 62 bude nedostatečně prosluněn dům Minská 60 (poukázal na normu ČSN 734301 a § 11 vyhlášky č. 268/2009 Sb.). Stavební úřad v rozhodnutí o stavebním povolení uvedl, že se nemohl podle § 114 odst. 2 stavebního zákona touto námitkou ve stavebním řízení zabývat, neboť měla být uplatněna již v územním řízení. Stěžovatel podal dne 20. 11. 2012 odvolání, kde znovu namítl zásah do svého vlastnického práva k domu Minská 60 zastíněním a předložil znalecký posudek soudního znalce Milana

Tesaře ze dne 8. 10. 2012. Žalovaný ve svém rozhodnutí vysvětlil rozdíl mezi územním a stavebním řízením a shodně se stavebním úřadem dospěl k závěru, že námitka o nedostatečném proslunění měla být vznesena již v rámci územního řízení. Ke stejnému závěru dospěl také krajský soud v napadeném rozsudku.

[16] Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak již uvedl opakovaně ve své předchozí judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008-81, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011-127, nebo ze dne 19. 6. 2013, č. j. 4 As 7/2013-30, dostupné na www.nssoud.cz), smysl územního řízení je odlišný od smyslu řízení stavebního. V územním řízení se rozhoduje o umístění stavby – stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území a pro další přípravu a realizaci stavby; zkoumá přitom, zda je stavební záměr žadatele v souladu s kritérii dle § 90 stavebního zákona. Konkretizaci obsahu územního rozhodnutí (§ 92 stavebního zákona) upravuje § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Ve stavebním řízení se následně zkoumá splnění požadavků pro samotné provádění a užívání stavby a soulad předložené dokumentace s výsledky územního řízení; ověřuje přitom naplnění kritérií dle § 111 stavebního zákona. Konkretizaci obsahu stavebního povolení (§ 115 stavebního zákona) upravuje § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb. Ve stavebním řízení se tedy stavba do území již neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí a jsou stanoveny i její objemové parametry včetně její výšky (počtu podlaží) a odstupy od sousedních nemovitostí. Stěžovatelem namítaná problematika osvětlení a oslunění je přitom právě otázkou související s výškou a odstupy (polohou) stavby (viz. § 1, § 20 odst. 1 a § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a § 11, § 12 odst. 4,5 a § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb.). Účel stavebního řízení je tedy odlišný od řízení územního a nelze v něm opakovaně zkoumat (navzdory již vydanému územnímu rozhodnutí) otázku zastínění v souvislosti s odstupem (polohou) a výškou navrhované novostavby; koncentrační zásada má význam i z hlediska principu právní jistoty účastníků řízení. Nejvyšší správní soud tedy sice souhlasí se stěžovatelem, že stavební úřad má povinnost v územním řízení zkoumat otázku zastínění, a to i z úřední povinnosti (nejen k námitce), avšak nepřisvědčil již tvrzení stěžovatele, že stavební úřad byl povinen navzdory zásadě koncentrace zakotvené v § 114 odst. 2 stavebního zákona, ať již k námitce nebo z úřední povinnosti, zkoumat otázku vlivu novostavby bytového domu Minská 62 na osvětlení a oslunění domu Minská 60 až a také znovu ve stavebním řízení, a to přes existenci vydaného územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud také nepřisvědčuje názoru stěžovatele, že by stavební úřad ve stavebním řízení měl konstatovat (z úřední povinnosti či k námitce stěžovatele) nezákonnost územního rozhodnutí (otázka nicotnosti územního rozhodnutí přitom nevystala) a v úvaze a závěrech o zastínění domu Minská 60 územní rozhodnutí nahrazovat (je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud v nynějším řízení nehodnotí zákonnost územního rozhodnutí, které není předmětem tohoto řízení).

[17] Odkaz stěžovatele na nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006, sp. zn. I. ÚS 50/06, dostupný na www.usoud.cz, je nepřipadný. V tehdejší věci šlo o přezkum rozsudku okresního soudu o zamítnutí žaloby fyzické osoby na určení vlastnictví k historickým obrazům, a to za řešení zcela specifických okolností, za kterých celní orgány vyslovily sankci propadnutí věci - obrazů vůči právnické osobě převážející obrazy; a následně se fyzická osoba odlišná marně domáhala v občanskoprávním řízení ochrany svého

pokračování

vlastnictví. Ústavní soud primárně vyslovil porušení zásady dvojinstančnosti a poté nesouhlasil se závěrem okresního soudu o nemožnosti ochrany vlastnického práva fyzické osoby z důvodu existujícího rozhodnutí správních orgánů o propadnutí věci, a to ačkoliv fyzická osoba neměla vůbec možnost být účastníkem správního řízení o propadnutí věci. Naproti tomu ve stěžovatelově cause se jedná o dvě správní řízení na sebe navazující, přičemž stěžovateli bylo dle § 87 odst. 1 stavebního zákona doručováno oznámení o zahájení územního řízení veřejnou vyhláškou a dle § 87 odst. 2 stavebního zákona osoba zúčastněná na řízení I) vyvěsila na stávajícím domu Minská 62 informaci o záměru novostavby bytového domu; poté bylo stěžovateli řádně doručeno oznámení o zahájení stavebního řízení. Nelze zde tedy argumentovat, že by stěžovatel neměl žádnou možnost se dozvědět o územním řízení a na ně reagovat. Rovněž intenzita zásahu do vlastnického práva je v obou věcech odlišná, neboť zatímco v tehdejší Ústavním soudem řešené věci bylo podstatou odejmutí vlastnictví, v případě stěžovatele, jde o určité omezení vlastnictví spočívající v tvrzeném snížení pohody bydlení způsobené částečným zastíněním.

VI. Závěr a náklady řízení

[18] Souhrnně lze konstatovat, že žalovaný dospěl procesně bezvadným způsobem k závěru respektujícímu relevantní zákonnou úpravu; práva stěžovatele nebyla ve správním řízení ani v rozhodnutí jím završeném nikterak zkrácena. Krajský soud podanou žalobu správně a s dostatečným odůvodněním zamítl, a to aniž by se při svém rozhodování dopustil jakéhokoli pochybení způsobilého přivodit zrušení stěžovaného rozsudku.

[19] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení ani osobám zúčastněným na řízení I) a II), neboť dle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; protože žádná povinnost těmto osobám uložena nebyla, nebyl důvod náhradu nákladů jim přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu